

Davidův případ Měl by had na sobě takový hezký oblek?

**Jednání první, scéna 1
Velkolepý vstup na scénu**

Podle jeho klidného, rozhodného a sebevědomého příchodu to vypadalo, jako by přišel na focení do módního časopisu. Měl na sobě velmi dobře ušitý oblek, nažehlenou košili, na tváři široký úsměv, zkrátka dokonalost sama.

„Dobry den, ja jsem David. Mam schůzku s Frankem,“ řekl recepční.

„Zavolám mu, pane. Prosím, posad'te se,“ odpověděla. „Ráda vás znovu vidím.“ Usmála se.

„Dobry den, Davide, rád vás zase vidím,“ zazněl Frankův hlas z druhé strany vestibulu. „Jaká byla cesta?“

„Dobrá, příjemná,“ odvětil David a potřásl Frankovi rukou.

„Na dnešek pro vás máme několik dalších pohovorů,“ řekl Frank. „Jenom si promluvíte s někým z personálního oddělení, pak máte schůzku s mým šéfem, naším viceprezidentem, a potom bude oběd a prohlídka společnosti.“

„Skvělé, můžeme hned začít,“ řekl nadšeně David.

Garrideb Technologies byla jedna z těch high-tech společností, které vznikly někde v garáži na Středozápadě USA a jejichž úspěch vystoupal až za hranice nejdívočejších snů jejich zakladatelů. Protože společnost tak rychle rostla, nutně potřebovala změny, zejména přijmout více zaměstnanců. Manažerský tým hledal toho nejlepšího, někoho, kdo by udržel krok s rostoucí poptávkou po produktech a službách firmy. Jen málo uchazečů mohlo nabídnout životopis s požadovaným specializovaným vzděláním a zkušenostmi, David však takový životopis měl.

Pohovory na personálním oddělení proběhly lépe, než je obvyklé. Personalisté většinou zkoumají motivaci uchazečů hlouběji než tazatelé z jednotlivých oddělení. Také se zajímají o mnoho detailů z předchozích zaměstnání a ptají se na reference, ale David byl slušný a vstřícný. „Zůstanu tu tak dlouho, jak budete potřebovat,“ řekl s úsměvem, „takže se mě na cokoli zeptejte, proto jsem tady.“ Když skončili, sekretářka

z personálního oddělení doprovodila Davida do křídla vedoucích pracovníků.

„Vítejte, Davide, jsem rád, že vás konečně poznávám,“ řekl John, viceprezident pro nové produkty, a zároveň si povšiml Davidova drahého obleku a kravaty. „Jakou jste měl cestu?“

„Výbornou,“ odtušil David. „Je to krásná část země. Nemůžu se dočkat, až se tady více porozhlédnu. Vaše vybavení je vynikající a nikdy jsem neviděl takovou architekturu.“

„Díky,“ odpověděl John. „Snažíme se, aby se tu naši zaměstnanci cítili dobře. Úspěch přináší odměny a my na pohodlí nešetříme.“

„Frank mi něco prozradil o vašem strategickém plánu a pročítal jsem si webové stránky společnosti, ale detaily bych rád slyšel od vás jako od hlavního стратега úspěchu společnosti. Jak jste tohle všechno dokázali?“ zeptal se David. John, potěšen Davidovým zájmem o budoucnost společnosti, vytáhl z regálu složku a z ní několik listů, aby ukázal Davidovi pár grafů. Začal mu vysvětlovat svůj plán. „To je neuvěřitelné! Skutečně jste odvedli vynikající práci, když jste tohle vše dokázali!“ vykřikl David.

John byl opravdu rád, že jedná s člověkem, který bez ohledu na svůj věk tak dobře chápe, jak je složité vybudovat podnik. Odsunul stranou navrhované otázky, které mu připravilo personální oddělení, a poprosil Davida, aby mu řekl něco o sobě. David mu horlivě vyhověl, popisoval mu svá bývalá zaměstnání a udával spoustu příkladů s přihlédnutím k tomu, jak John oceňuje nadšení, tvrdou práci a píli. Jeho bohaté zkušenosti – jichž dosáhl už v pětatřiceti letech – byly opravdu působivé a doložené životopisem a portfoliem, na jakém by většina lidí pracovala po celou dobu své kariéry.

Když pohovor skončil, podal David Johnovi ruku, usmál se na něj, zahleděl se mu přímo do očí a řekl: „Moc děkuji za váš čas. Těším se na úzkou spolupráci; vím, že vám mohu pomoci uskutečnit vaši strategickou vizi.“

„Potěšení je na mé straně, doufám, že se brzy znovu uvidíme.“ Johnova sekretářka vyprovodila Davida zpět do vestibulu, kde měl počkat na Franka. *Lepšího kandidáta bychom si nemohli přát*, pomyslel si John, když vytáčet Frankovo číslo, aby mu sdělil svůj souhlas.

Frank po hovoru s Johnem zavěsil, vzal si sako, ale než cestou za Davidem došel ke dveřím pracovny, zazvonil telefon znovu. „Ráda bych, abychom se dnes ještě setkali a promluvili si o Davidovi,“ řekla mu personální ředitelka.

„Ale Melanie, to nebude nutné, právě jsme se s Johnem shodli na tom, že David je nejlepším uchazečem; vezmu ho na oběd a oznámím mu naši nabídku.“

„Ale přece jsme se dohodli, že se všichni tazatelé sejdou a každého uchazeče ještě společně pořádně proberou. A také jsme chtěli ještě jednou pozvat Toma, toho z New Yorku,“ připomněla Frankovi.

„To nebude potřeba; je jasné, že bychom si lepšího uchazeče, než je David, nemohli přát,“ řekl, než zavěsil. Frank byl rád, že našel někoho, kdo se hodí jak na danou práci, tak do organizace, a nechtěl o takového člověka přijít.

Při obědě Frank Davidovi práci nabídl. David ale nabízený plat, který byl ve skutečnosti vyšší, než je obvyklé, odmítl. Frank tedy souhlasil s zlepšením ve formě nástupního finančního bonusu a s úpravou výše platu po šesti měsících.

Franka velmi potěšilo, když David jeho vyšší nabídku přijal. Viděl v něm vůdcovský potenciál a byl přesvědčen, že díky Davidovu stylu, inteligenci a odborným znalostem z něj bude ideální manažer v této úspěšné, rychle rostoucí technologické firmě. Každý, kdo s Davidem vedl pohovor, si myslel, že je perfektní. Jeden z ředitelů z laboratoře dokonce prohlásil, že byl „příliš dobrý na to, aby to byla pravda“. David měl pro Franka začít pracovat za dva týdny.

Obdobné výjevy jsou čím dál častější, jelikož se společnosti snaží urychlit náborový proces a přilákat, najmout a udržet si nové talenty s vysokým potenciálem, a to dřív než konkurence. Dny důkladných prověřovacích postupů jsou dávno pryč. Konkurence je tvrdá a kvalifikovaných uchazečů je málo. Podnikání se rychle vyvíjí, a jak praví lidová moudrost, kdo zaváhá, nežere. Udělali ale skutečně dobře, když Davida přijali?

Budeme Davida a jemu podobné v celé knize sledovat a budeme zkoumat, proč jsou tito lidé pro obchodní společnosti tak atraktivní, ačkoliv je potenciálně ohrožují. Popíšeme si, jak se dostávají do firmy a jak stoupají na stále ylivnější a mocnější pozice, z nichž můžou v organizaci a na jejich zaměstnancích napáchat významné škody. Zaměstnancům a spolupracovníkům, kterým hrozí, že se stanou jejich obětmi, nabídneme řešení a ředitelům a vedoucím pracovníkům navrhneme, jak ochránit organizaci před bezohlednou manipulací.

Otázky do diskuse

- Jak byste popsali Davidovu osobnost?
- Projevil se u Davida nějaký druh chování, který by ve vás vyvolal pochybnosti o moudrosti Frankova rozhodnutí nabídnout mu práci?
- Řekl nebo udělal David něco, co ve vás vzbudilo podezření?

1

Případ Pitbulky¹

Bylo večer po práci. Fred vzal kolegy do O'Harova hostince. Otevřel účet a všem z firmy objednal něco k pití. Jak přicházeli další lidé, ozývaly se přípitky a deskání. Spolupracovníci se radovali ze svého štěstí. Fred zvedl sklenici k přípitku. Ve skupině se rozhostilo ticho, všichni se k němu otočili a pozvedli sklenky: „Pitbulka je mrtvá. Ať žije Pitbulka!“ vykřikl za projevů neskryvané radosti přítomných.

„Správně!“ přitukli si a místností se rozlehl smích a potlesk. Toho večera nebyl nikdo smutný; oproti tomu, jak to v O'Harově hospodě vypadalo většinu pátečních večerů za poslední dva roky, to byla docela změna.

Na začátku to bylo ve firmě dobré. Platy rostly, prémie byly velkorysé, pracovní podmínky příjemné a pracovat pro jedno z nejstarších a nejváženějších jmen v byznysu bylo pro mnohé lidi samo o sobě ctí. Nic ale netrvalo věčně, a tak přišla změna. Ředitel, svými přáteli (a většina jeho zaměstnanců byli jeho přátelé) nazývaný „starý Bailey“, prodal před dvěma roky svoji firmu poskytující finanční služby většímu konkurentovi. Ale jako mnoho podnikatelů se zkrátka nechtěl jen tak stáhnout do ústraní, potřeboval si v obchodě zachovat nějaký vliv, a tak si ve správní radě vyjednal dočasnou pozici konzultanta a pomáhal s transformací podniku.

Správní rada jeho doporučení vítala a jeho občasné návštěvy ředitelství bývalé společnosti (nyní pobočky) nikomu nepřekážely. Bailey chtěl zachovat staré hodnoty, které svým lidem ve firmě vštípil, a doufal, že se tyto hodnoty rozšíří i do ostatních součástí velké korporace. To se však nestalo. Nová korporace měla mnoho divizí a sídel a Baileyho malý kousek korporátního světa, stejně jako jeho schopnost ovlivňovat dění se s každým rozšířením společnosti zmenšovaly. Každá divize měla své vlastní hodnoty, zaměření a způsob fungování a zaměstnanci korporace měli vlastní představy o tom, jaká by měla být podniková kultura.

Na stoly v zadní místnosti O'Harova hostince byly rozneseny džbány s pívem a misky s buráky. Zaměstnanci z různých oddělení se tu promíchali, a tak ti, kteří slyšeli jen některé drby, se chtěli dozvědět víc; jiní se zase chtěli utvrdit v tom, co zaslechli. Bylo zábavné sbírat různé střípky a útržky příběhu a z nich pak skládat, jak to bylo s Pítbulčinou výpovědí.

I když se Bailey snažil nezasahovat do každodenního provozu firmy, jedno rozhodnutí mu obzvláště vadilo: povýšení a přesun Guse na nejvyšší pozici provozního ředitele divize. Bailey v Gusovi viděl podlézavého člověka, který si je vědom svého postavení, vyhýbá se konfrontaci, nepobízí ostatní k zodpovědnosti a snadno podléhá lichočkám a projevům pozornosti. Bailey si myslel, že Gus tráví příliš mnoho času na večírcích s lidmi z korporace, a naopak nedostatečně se věnuje dokončování úkolů ve své vlastní divizi.

Půl roku po Gusově povýšení se rozpoutalo peklo. Baileyho divizi se poprvé v celé její dlouhé historii nepodařilo splnit cíle, a to do té míry, že o ní analytici na trhu začali trousit nelichotivé poznámky, čímž byla ohrožena pověst celé korporace. A co bylo ještě horší, hrozila jim vysoká, veřejná a pokořující pokuta za nesplnění jedné vládní dodávky. Záležitost se sice ještě nedostala do novin, ale pokud by se to nepodařilo zastavit, určitě by se objevila na titulních stranách. Bailey měl pocit, že by měl Guse propustit, a nabídl se, že divizi povede on sám, dokud se nenajde vhodná, kvalifikovanější náhrada. Správní rada s ním ale nesouhlasila. Místo toho se snažila Gusovi v jeho nové roli pomoci a rozhodla se vytvořit novou pozici ředitele provozu, který se měl Gusovi zodpovídat.

Jako perfektní uchazečka o pozici upoutala jejich pozornost Helen. Objevila se ve spojitosti s jednou z dalších akvizic a byla vychvalována jako vycházející hvězda. Podle hodnocení výkonnosti měla Helen kuráž, byla pilná, soustředěná, energická a měla nadání vést lidi. Měla pověst, že se nebojí změn, dokončuje své projekty a dodržuje termíny. Na Baileyho však nezapůsobila. Zdůrazňoval, že ve stejnou dobu došlo k vážným vedlejším ztrátám, že její divize neplnila závazky a neustále překračovala rozpočet. Nicméně její nadřazené to zřejmě neznepokojovalo, protože byla na seznamu potenciálních klíčových řídicích pracovníků. Baileyho udivovalo, jak mohou lidé z korporace tato čísla ignorovat a uvažovat o tom, že řešením finančních problémů pověří někoho, kdo je zvyklý takto utrácet. Ale rozhodnutí už nebylo na něm.

Helen si při pohovoru se členy přijímací komise vedla dobře. Díky svému dynamickému a podmanivému vystupování a schopnosti vyřešit problémy v organizaci, jak sama o sobě tvrdila, byla jasnou volbou pro

obsazení tohoto místa. I externí analytici budou v dosazení takové asertivní, energické a direktivní osoby do čela selhávající divize spatřovat velmi jasný pozitivní krok k vyřešení některých problémů s výkonností. Helenin styl a její vystupování přesně odpovídaly tomu, co chtěli lidé z korporace i analytici vidět. Načasování, okolnosti a její schopnosti do sebe zapadaly. Jen jeden hlasující byl proti (Bailey), a tak se správní rada rozhodla, že jí nabídne práci.

Helen byla zklamáná. Myslela si, že správní rada vyhodí Guse a ona se dostane na jeho místo. Pracovník personálního oddělení jí vysvětlil, že nově vytvořená pozice ředitele provozu je ostře sledovaná pozice, klíčová pro rozvoj firmy, kde bude mít na starosti zlepšení každodenní práce divize. Všichni budou sledovat, jestli bude schopna Gusovi v krátkém časovém horizontu pomoci divizi pozvednout. Špičkový výkon v této nové roli povede v dohledné době k jejím rychlému a významnému povýšení.

Helen řekla, že o práci bude uvažovat pod podmínkou, že se jí dostane plné podpory nutné k tomu, aby mohla uspět, což byl rozumný požadavek. Korporace byla připravena udělat jakýkoli nutný krok a schválit jakoukoli žádost, jen aby se problém vyřešil. V příkrém rozporu s finančním řízením v celé korporaci tak Gus s Helen mohli dostat tolik finančních prostředků, o kolik požádali. S tímto příslibem, který znamenal totéž, jako by jí vystavili bíanco šek, Helen souhlasila, že práci přijme.

Krátce po uplynutí šesti měsíců jako by problémy, které divizi sužovaly, zmizely. U vládních zakázek vzrostly dodávky na 95 procent, byly odhaleny a rychle odstraněny chyby (lidské, počítačové a procedurální), které byly příčinou problémů, a utichly i otázky kolem dodržování právních norem. Helen byla veřejně pochválena za záchranu divize. Dokonce i Gus o ní hovořil pochvalně, obzvláště o jejím etickém řízení, píli a odevzdanosti práci. Správní rada schválila návrh na její postup do řídicí pozice.

Fred obcházel stoly v místnosti a lidé si s ním postupně připojili. Ve všeobecném halasu bylo slyšet útržky vzrušené konverzace. Rick z podatelny potvrdil, že k zadnímu vchodu přijela státní policie, aby z budovy nikdo nemohl odejít. „A dva muži v černých oblecích vynášeli počítače, pořadače a obsah košů od skartovaček,“ vyprávěl. Sheila z ochranky potvrdila, že volali už ráno a že pak dostali příkaz, aby se zaměstnanci ochranky rozmístili před přední vchod. „Ano, želízka,“ odpověděla na otázky lidí z oddělení marketingu.

Nikoho nepřekvapilo, když byl Gus ze své pozice odvolán, snad kromě Guse samotného. Došlo k tomu poté, co Helen výkonnému výboru

předložila důkazy, že nesl spoluvinu za předchozí selhání pobočky. Helen byla nesmírně soutěživá, při svých střetech s ostatními teatrální a zkrátka zbožňovala, když byla středem pozornosti. Její vzestup v divizi pro ni byl startovní pozicí, kterou potřebovala pro velkou kariéru ve společnosti. Samozřejmě měla nahradit Guse právě ona a za odměnu ji na jeho místo výkonného předsedy povýšili.

Dveře O'Harova hostince se pomalu otevřely. Stál v nich mohutnější muž v dlouhém černém kabátě. Podíval se na hodinky a vydal se směrem k baru. O'Hare dobře oblečeného muže pozdravil pokývnutím hlavy. Zatímco si muž svlékal černé rukavice, objednal si zázvorovou limonádu do sklenice na skotskou s míchátkem. O'Hare přikývl a šel mu nápoj přichystat.

Většina zaměstnanců Helen nevěřila. S mladšími kolegy jednala přezíravě a s opovržením, často se vysmívala jejich schopnostem a kompetentností. Ovšem k těm, které považovala za užitečné pro svoji kariéru, byla laskavá, okouzlující a příjemná. Měla talent těm, na nichž jí záleželo, předvádět svoji lepší stránku, zatímco ke každému, kdo nesouhlasil s jejím rozhodnutím, se chovala odmítavě, povýšeně a snažila se takového člověka odstranit z cesty a nahradit ho někým jiným. Zaměstnancům korporace Helen říkala to, co chtěli slyšet, porady s vedením inscenovala, jako by to byla hollywoodská představení. Uměla mistrně udělat dobrý dojem a účinně manipulovala s nadřízenými, zastrašovala podřízené kolegy a dělala se lepší před klíčovými lidmi, kteří byli důležití pro její kariéru.

Muž si vzal svůj nápoj a rozhlédl se po lokále. Byl tam klid – až na hluk ze zadní místnosti.

Když už Gus nestál Helen v cestě, popustila uzdu svému panovačnému manažerskému stylu. Na pracovních poradách se chovala teatrálně a účastníci po jejich skončení odcházeli často s pošramocným sebevědomím, zničením a ponížením. Rázovala po nové kancelářské budově – kterou pronajala, protože chtěla mít větší kancelář –, aniž by brala ohledy na ostatní, pokřikovala rozkazy a celkově lidi zastrašovala, naháněla jim hrůzu a komandovala je.

Byl to pravý opak manažerského stylu, který ztělesňoval Bailey, muž, jehož dveře byly vždy otevřené a který běžně chodil za zaměstnanci a snažil se od nich získávat nové nápady, jak zlepšit obchody. Bailey si svých lidí vážil a nové zaměstnance ohromoval tím, že si pamatoval jména jejich

manželek a sportovní úspěchy jejich dětí. Bailey měl k lidem blízko, a nejenže byl velmi chytrý, ale také věděl, jak vydělat peníze. Věděl, že jeho úspěch – a úspěch jeho podniku – stojí a padá na kvalitě jeho zaměstnanců, a o slávu i výnosy se dělil s ostatními.

Během několika dalších měsíců najímala Helen do svého týmu nové lidi, kteří nahradili její hlasitější odpůrce. Při získávání nových lidí se spoléhala na svou vlastní intuici, a aby odlákala mladé a nadějně vedoucí pracovníky z jejich současných zaměstnání, nabízela jim tučné nástupní bonusy. Když se jí pak ale během několika týdnů a někdy i dnů začali zdát neschopní, nekompetentní či nedostatečně loajální, vyhodila je. Nezajímalo ji, jak těmito lidem poškodila kariéru a rodinný život, ani jaké právní problémy by to mohlo přinést korporaci. Také přijala mnoho svých přátel, často bez konzultace s personálním oddělením.

Zdálo se, že Helen může projít cokoli, co si zamane, včetně nákupu nejnovějších extravagantních předmětů, ať už to bylo nové auto, drahý kancelářský nábytek, firemní byt, nebo pronájem firemního tryskáče na soukromé cesty. Helen iniciovala řadu drahých manažerských konferencí v tropických lokalitách s prominentními řečníky, kde vytrubovala úspěchy své divize a užívala si záře reflektorů. Její údajné úspěchy však nekorespondovaly s rostoucím nedostatkem soudržnosti, se sníženou morálkou a zvýšenou hladinou stresu v divizi. Tento nesoulad však kupodivu jejím nadřazeným unikl.

Jakékoli námitky vůči Heleninu chování u ní vyvolaly prudkou reakci, jako když vyhodila kouče pro vedoucí pracovníky najatého korporací, který jí měl pomoci obrousit ostré hrany. Měla vždycky pravdu a chtěla slyšet pouze pozitivní zprávy. Lidem se nelíbil způsob, jakým se předváděla. Byla jako včelí královna, která se naparuje svým postavením, mocí a domnělými privilegii vedoucích pracovníků. Mnozí zaměstnanci z ní měli strach. Za jejími zády jí říkali Pitbulka.

Muž u baru letmo pohlédl na hodinky a rozhlížel se po lokále, jako by někoho hledal. „Jsou tam,“ řekl O'Hare a pokývl ke dveřím do zadní místnosti. „Asi vás nečekají, ale určitě tam můžete jít rovnou.“

To, co šlo zaměstnancům opravdu na nervy, byla Helenina stále častější nepřítomnost v kanceláři. Její zástupce Ned, Helenin blízký osobní přítel, kterého sama najala na nové místo manažera pro obchodní rozvoj, často nebyl v práci ve stejnou dobu, což podnítilo nepřijemné klepy. Kolovaly však i závažnější fámy. Například že Ned podniká i mimo korporaci, a to v rozporu s nařízením společnosti. Zaměstnanci Nedovu pracovní

morálku nelibě nesli, ale Helen nad ním držela ochrannou ruku a nikdo se neodvážil jí odporovat nebo proti ní vznášet námitky.

Lynda z účetního oddělení seděla vzadu v místnosti a usrkávala víno. Hlasitý rozhovor jejích spolustolovníků jí poskytoval uklidňující kulisu pro vlastní myšlenky. Byla právě po škole s čerstvým titulem z finančnictví a účetnictví v kapse, a tak byla z práce pro takovou prestižní firmu nadšená. Také ji nadchlo, když jí Julie, vedoucí týmu finanční kontroly, umožnila zavést do vnitřních kontrolních procedur používaných v oddělení některé metody forenzního účetnictví, jímž se naučila ve škole.

„Měla bys být šťastná, Lyndo,“ řekla Julie. „Řekla jsi, co jsi viděla, a teď je ta [sprosté slovo] pryč.“

Lynda zvedla sklenku a plaše se usmála. Posledních pár týdnů pro ni bylo peklem na zemi. Když Ned Pitbulce řekl, že Lynda detailně pátrá v účetní databázi společnosti, rozzuřeně se pustila do celého finančního oddělení. Požadovala, aby Lyndu vyhodili. Dnes měla být v práci naposledy.

„Poslouvej, Lyn, lidé jsou různí a ty jsi měla tu smůlu, že jsi ve své první práci narazila zrovna na krávu a kriminálnici. Ale většina lidí je čestných a chce odvádět dobrou práci – a ty jsi jedna z nich a máš kolem sebe přátele – udělala jsi správnou věc; jsi naše hrdinka.“ Od stolu se ozvalo hromadné přitakání, Julie vzala Lyndu kolem ramen a ta se usmála.

Muž v černém kabátě a se sklenkou v ruce pomalu otevřel dveře do zadního salonku. „Neda chytili, když se snažil utéct přes jídelnu!“ vypískla Sheila. „Když mu nasadili želízka, vyváděl a chtěl, aby zavolali jeho právníkovi!“

„A co Pitbulka, která se snažila zmizet v tryskáči?“ zeptal se Sam, který se nejnovější drby vždycky dozvěděl jako poslední.

Jakmile si Fred všiml, kdo vstoupil, hlasitě zakašlal, aby ostatní zmlkli, ale skoro nikdo ho neslyšel. Skupina mu začala věnovat pozornost, až když zacinkal prstenem o sklenici. Hluk přešel v šepot a šepot postupně v naprosté ticho, když už všichni zaznamenali, kdo přišel.

Podvod byl stejně důmyslný jako nestoudný. Nikdo neměl tušení, že většina klíčových účetních výkazů, svědčících o obratu a růstu, je falešných. Ned a Pitbulka se za pomoci přístupových kódů nabourali na server, prováděli drobné změny na účtech několika skutečných zákazníků a pomalu převáděli jejich majetek na svůj zahraniční účet. V kanceláři nevěděli, že pracují s dvojicí podvodníků.

Muž se rozhlédl po tvářích přítomných a usmál se na ty, které poznával. Když uviděl Shirley z účetního oddělení, přistoupil k jejímu stolu. Většina lidí už vstala, ale Lynda, která seděla zády ke dveřím, byla ještě pohroužená do vlastních myšlenek. Když se k ní blížil, ostatní se rozestoupili. Došel až k ní a zeptal se: „Vy jste Lynda?“ Překvapeně se otočila a uviděla, kdo vedle ní stojí.

Jen málo společností zažije takové drama, jaké se odehrálo toho dne. Ned byl toho dne v práci náhodou brzy, a tak si na parkovišti všiml policejních aut a několika černých dodávek. Měl ještě dost času, aby varoval Helen. Pak se vyřítil z kanceláře k zadnímu východu, kde padl přímo do rukou ostražky. Helen měla větší štěstí. Když ulicí, v níž bydlela, projížděla neoznačená auta, utekla ze svého honosného domu zadním vchodem a dostala se zahradou do sousední ulice, kde měla zaparkované druhé auto právě pro takové naléhavé případy. Firemní tryskové letadlo hlídali, ale málokdo měl tušení, že si Helen na opačném konci města pronajala soukromé letadlo.

„Ano, pane,“ řekla Lynda nesměle.

„Chtěl jsem vám osobně poděkovat za vaši pomoc. Opravdu si vážím vaší odvahy a poctivosti.“

„Pane Bailey,“ řekl Fred, který k němu zezadu přišel, „rád vás zase vidím. Vítejte na naší malé oslavě.“

„Také vás rád vidím, Frede. Vypadá to, že nám došlo pivo,“ poznamenal. „Večírek jde na můj účet, vážení,“ řekl starý pan Bailey a posadil se vedle Lyndy. „Frede, mohl bys mi přinést další pítí? O'Hare ví, co piju.“

Otázky do diskuse

- Jak byste popsali manažerský styl starého pana Baileyho, Guse a Helen?
- Jak byste popsali jejich osobnosti?
- Mohl by někdo z nich (jedna či více osob) být psychopat?
- Hraje v tom podle vašeho názoru roli pohlaví nebo věk?